

100 Cols tocht – vervolg 2017

(door Koos Oggel)

Vorig jaar begon ik aan deze bijzondere fietstocht: de Honderd Cols. Ik schreef er toen een eerste stukje over voor de site.

Vorig jaar (2016) fietste ik ca. 1300 km van de route en totaal 62 cols en côtes en 29.000 hoogtemeters. Dit jaar (2017) een stuk minder, maar toch ca. 500 km en ook daarin zat natuurlijk het nodige klimwerk: 24 cols en côtes en 6.500 hoogtemeters. Ik heb nu in totaal 1.800 km van de route afgelegd. Van het beginpunt Saverne (Vogezen en een deel van de Jura) tot de Puy Marie (Massif Central) en van de Ventoux (Provence) tot Annecy (via het Alpen massief)

Onze manier van reizen is op zich al bijzonder: ik per fiets en mijn vrouw Tiny per auto met de Topsleeper op het dak. In het geval van deze 100 cols tocht kiest Tiny er dikwijls voor om toch ook de fietsroute te volgen. Het gevolg is dat we elkaar overdag wat meer zien dan bij andere tochten door Europa en zo kan Tiny ook genieten van alle bijzonderheden die deze route te bieden heeft.

Vooraf bepalen we samen het eindpunt van een volgende dag. De dag finish is met name gericht op de aanwezigheid van een camping na een afstand van ca. 100 kilometer. Hoeveel hoogtemeters daarin moeten worden gemaakt zien we dan wel, die telt mijn GPS wel op en dat zie ik op het einde van een fietsdag. We slapen op de auto en meestal zetten we een tentje op dat is vastgemaakt aan de achterkant van onze buitenmodel dakkoffer.

In vijf etappes van Saverne naar Cluny

Door omstandigheden kunnen we in 2017 maar kort van huis. Een mooie gelegenheid om nu het eerste deel van de route te fietsen, namelijk van *Saverne* in de Vogezen en via de Jura naar *Cluny* net onder de Bourgogne. Cluny was in 2016 ons startpunt voor de tocht. Het wordt opnieuw een gevarieerde route waarin uiteraard alle berg- en heuvelovergangen die maar enigszins in lijn van de route liggen worden aangedaan. Er is dus zeker geen sprake van 'een rechte lijn' of een logische route van A naar B, maar dat maakt het juist zo verrassend.

Die verrassing begint al in *Saverne*. Na een valse start vanwege een lekke band vertrek ik van de camping naar het station. Daar haal ik aan het stationsloket mijn beginstempel. Voordat ik een vraag stel zwaait de loketbeampte al, breed lachend, met zijn datumstempel en plaatst het eerste stempel in mijn routeboekje. Ik denk rustig van start te kunnen gaan, had nog niet echt een helling van importantie ontdekt, maar de routebedenkers wel. Vanaf het kanaal 'de la Marne au Rhin', op 500 meter van de start, ga ik in de haast maximale klimmodus van 10-12% en dat gedurende meer dan 1 kilometer. Ik weet gelijk weer waar ik mee bezig ben!

Achteraf blijkt de eerste dag ook wel de zwaarste geweest te zijn, niet alleen omdat ik voor het eerst sinds ruim twee maanden weer in een bergachtige omgeving fiets, maar ook gezien het profiel van de route. Col du Donon (727 m) met een 21 kilometer lange klim en 5 kilometer verder de Col de Prayé (783 m) wordt de uitsmijter van de dag. De beloning is een zeer lange afdaling door een

prachtig en stil bosgebied met aan het einde een enorme houtzagerij. Dan zijn we weer in de bewoonde wereld.

Na een regenachtige nacht op een mooie camping bij *Moyenmoutier* is het de tweede dag vochtig, warm en bewolkt en soms vallen er dikke druppels maar zonder tot een echte bui te ontwikkelen. Bossen blijven de eerste helft van deze dag het beeld bepalen. Vanaf de Col de Mon Repos (514 m) fiets ik over een prachtige bosweg. Het is er stil, nu en dan hoor ik een schreeuw van een vogel. Daarna volgen er dorpjes die verlaten lijken, zonder winkels of café-restaurants maar toch heeft ieder dorp zijn 'Mairie' het gemeentehuis waar de Franse vlag wappert. Het is een voortdurend klimmen en dalen. Het valt op dat de wegen, zelfs de C wegen, goed berijdbaar zijn. We rijden onderdoor de grote plaats *Epinal* zonder er iets van op te merken maar wel dwars door *Bains-les-Bains*. Die plaats roept gedachten op aan luxe baden met geneeskrachtig water, maar enige aanduiding daarvan ontgaat ons.

De derde dag vanuit *Fontenoy* begint met een lange klim en afdaling door de bossen, maar dan komen we echt in een open gebied met weilanden en wat landbouw. Toch lijkt het nog steeds 'the middle of nowhere'. Onderweg kom ik niemand tegen, er is geen boer te zien, maar plotseling staat daar wel een super moderne open koeienstal midden in de weilanden. Ik zie de eerste zonnebloemvelden, maar de koppen hebben nog groene korrels en zijn nog van de zon afgewend. Op de route is vandaag *Jussey* de enige plaats van importantie en voor ons de gelegenheid om gezamenlijk koffie te drinken op een zonnig terras. Onderweg trakteert Tiny mij, onder de achterklep van de auto, op vers stokbrood, dik besmeerd met paté de canard. Erg lekker, maar het duurt wel 20 kilometer voor ik het zwaar gevoel in mijn maag ben kwijtgeraakt. Op het einde van de dag blijkt de ene na de andere camping opgeheven te zijn en na 120 kilometer eindigen we in een hotel voor de overnachting. Zo is iedere dag opnieuw een verrassing. Hotelovernachtingen tijdens fietsreizen vind ik niet fijn. Even wel de luxe van zo'n verblijf, maar de nachten zijn veelal te warm als je gewend bent in de buitenlucht te slapen.

Als ik de volgende morgen in *Is-sur-Tille / Marcilly* van start ga vind ik het dan ook helemaal niet vervelend dat het fris aanvoelt. Met een stevige zuidwesten wind tegen waait de kater van de nacht uit mijn hoofd. Maar een stuk van de route voert weer door de bossen en dat dempt de wind. We fietsen nu bovenlangs *Dijon*. Na *St. Seine-l'Abbaye* is het hoog en open met enkele pittige côtes en de wind op kop. Het is opvallend dat in de dorpen die ik nu tegen kom veel renovatiewerk aan oude huizen plaatsvindt. Ongetwijfeld weekendverblijven van de stadsmensen. Langzaam aan wordt de omgeving dus wat luxer en is er wel eens een winkeltje of bar te vinden. Even moeten we een druk stukje route volgen om in *Beaune* te komen. In die stad zijn we eerder geweest. Er is een prachtig historisch centrum. De stad ligt aan het begin van de Bourgogne met zijn uitgestrekte wijngaarden waar de fietsroute, met geregeld een pittig klimmetje, tussendoor kronkelt. Ik moet de stad door maar met de GPS gaat dat feilloos en al spoedig rijd ik midden tussen de druiventrossen op weg naar een volgende camping.

De laatste fietsdag vanuit *Meursault* wordt gedomineerd door de wijnstreek: rijke dorpen, wijnboerderijen als kastelen, nu en dan een bus die toeristen uitlaadt voor bezichtiging van prachtig

onderhouden wijnperven. Bij één van de velden zie ik een auto stoppen en een kleine jongen huppelt met een mandje in zijn hand enthousiast naar de druivenranken om met zijn vader wat van de diepblauwe vruchten te gaan plukken. Gebruikelijk lunchen de Fransen op een weekendmiddag langdurig in de buitenlucht. Deze verse oogst zal daarbij van pas komen. Wij willen vandaag wel aan die lunchgewoonte meedoen en daarom schuif ik in de plaats *Laives* bij Tiny aan tafel voor een salade 'plus', terwijl zij een heerlijke 'plat' verorbert gelardeerd met een glas koude witte wijn. Dan heb ik tot besluit nog het zwaarste deel van de dag voor de boeg. In de resterende 30 kilometer klim ik naar de top van de Col de Brancion, de Col de la Percée en tot slot naar de Col des Quatre Vents. Dan volgt een fantastisch goed lopende afdaling naar het prachtige stadje *Cluny* waar we 's avonds ontspannen in de tuin van een Italiaans restaurant, onder de klanken van live muziek, ons te goed doen aan een welverdiende maaltijd.

De laatste, zeer zonnige en warme dag is goed voor bezichtiging van het cultureel erfgoed in *Cluny*, wat zwemmen en rusten op de camping. Met regen vertrekken we de volgende morgen naar huis, maar deze 5 fietsdagen schrijven we met gouden letters bij in ons logboek. We kijken nu al uit naar het vervolg in 2018!

Koos Oggel